

בין שבל זה נעשה אחד ביחיד אחד, ונשאר הכל בסוד של אותן ר' שלם, מראש המזון ומחיקל הפנימי, וירוש את האבא והאמא, אז מכנים את הגבירה עמו, שהרי עשו הוא שלם בכל הטוב העליון, וכך לו להזון אותו ולמתה לה מזון וסוק ברואי. וכל אותם יעקבים שלו כלם אחד. ואנו מכנים את אותה אליו בלחש. למה בלחש? כדי שלא תערב זר באotta שמחה, כמו שנאמר משלי י) ובשמחתו לא יתערב זר.

בין שהוא מתייחד למעלה בששה צדדים, אף כה היא מתייחדת למיטה בששה צדדים אחרים, כדי להיות אחד למעלה ואחד למיטה, כמו שנאמר (וכירה) יהיה ה' אחד ושמו אחד. אחד יהי השם יישראל ה' אלהינו אחד. הר' שש הבות נגיד הששה צדדים. אחד למיטה בששה צדדים - שפוטוב מלכותו לעולם ועד. הר' שש אחים בשש הבות. ה' אחד - למעלה. ושמו אחד - למיטה.

אם אמר, הר' כתוב אחד למעלה, ולמיטה לא כתוב אחד. ועוד הוא אחד בחילופי אותיות. אותיות הזכר לא מתחלפות, אותיות הנקבה מתחלפות, שהר' שבח הזכר על הנקבה. וכדי שלא תשלט עין הרע אנו מחליפים אותיות שלא אומרים אחד בגלו, ולעתיד לבא נשעבר עין הרע מן העולם ולא תשלט (אצה), אז יקרה אחד בגלו. משום שעכשו, בשאותו הצד האخر נתקב עמה, אינה אחד, אלא שאנו מיתרים אותה בלחש בסוד האותיות האחרות, ואומרים ועד.

בין דכל דא אתבעיד חד ביהוקא חד, ואשתאר פלא ברוז דאת ר' שלים, מרישא דמובעא, ומיהיכלא פニמא, וירית לאבא ואימא, כדיין עילין למטרוניתא בהדריה, דהא השטא איהו שלים בכל טיבו עלאה, ויכיל לאתזנא לה, ולמייב לה מזונא וספוקא בדקא יאות. וכל אינון שייפין דיליה כלחו חד. כדיין עילין לה לגביה, בלחיש. אמראי בלחישו. בגין דלא יתערב זר בהיא חודה, כמה דאת אמר (משל י) ובשמחתו לא יתערב זר.

בין דאייהו אתייחד לעילא בשית סטרין. אויף הכי איהי אתייחדת לטא בשית סטרין אהרני. בגין למשוי (דף קל"ד ע"א) אחד לעילא, ואחד לטא, כמה דאת אמר (וכירה י) יהיה יי' אחד ישמו אחד. אחד לעילא בשית סטרין, דכטיב, (דברים ו) שמע יישראל יי' אלהינו יי' אחד. הא שית תיבין, לךבל שית סטרין. אחד לטא בשית סטרין, (קדר הוא וכחיב) ברוך שם בבוד מלכותו לעולם ועד, הא שית סטרין אהרני בשית תיבין. יי' אחד לעילא, ושמו אחד לטא.

ואו תימא, הא כתיב אחד לעילא, ולטא לא כתיב אחד. ועוד הוא אחד, בחילופי אהרון. אהרון דCKERא לא מתחלפי, אהרון דנווקבא מתחלפי, דהא שבחא דCKERא על נוקבא. בגין דלא אמרין אחד באטגליה. מחלפי אהרון, דלא אמרין אחד באטגליה. ובזמן דאתמי, דיתעבר עין הרע מעולם, ולא תשנות, (פתח) כדיין יתרקי אחד באטגליה. בגין דהשטא דההוא סטרא אחרא אתדק בעדרה, לאו איהי אחד, אלא דאנן מיתדין לה בלחיש, ברוז דאתוון אהרני, ואמרי ועד.

אבל לעתיד לבא שיפרדו אותו הצד מפניהם ויעבר מהעולם, אז יקרה אחד ודאי, שלא יהיה עמה שסתפות ורביקות אחרית, כמו שנאמר (זכריה י) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, ב글וי בפרוש, ולא בלחש ולא בסוד.

ולבן אנו מיחדים אותה מאותו הצד לאחר, כמו שפזמין אחר להיות עד שלו, משות שזהו העד שלנו, והצד الآخر אינו עד אלינו. ואנו היא נפרחת מאותו הצד. פיו שבחאה, אנו מבנים אותם לחפה אל בעלה, המלך העליון, בכלל רצון וכנות הלב, ולכן הוא אחד. בשעה שהיא באה עם עלמותה ורוצחה להפריד מהצד האחר, לא באה אלא כדי שפוזדמנת לראות את כבוד המלך ולא יותר, וכך מקריםים שפוזדמננו לראות בכבוד המלך, כמו שנאמר (שיר השירים י) צאננה וריאנה בנות ציון במלך שלמה. צאו לראות בכבוד המלך אז הצד האחר לא נוח לו לראות, ונפרד מפניהם. פיו שבחאה, כל אותם שפישיה מבנים אותם אומה לחפה עם המלך העליון בלחש, בסוד. שלא מלא לא כה, לא פרדר מפניהם אותו הצד האחר ותתעורר המשמחה. אבל לעתיד לבא, כשהיפרדו מפניהם אותו הצד האחר, אז ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ביו שגננת לחפה והוא עם המלך העליון, אז אנו מערבים שמחה של ימין ושמאל, כמו שנאמר (דברים י) ואהבת את ה' אלהיך בכל לבך וג�, והוא אם שמו וגו', בלי פחד כלל, שהרי הצד האחר לא יתקרכ לשם ואין לו רשות.

וילית ליה רשות.

אבל בזמנא דאתה, דיתפרש והוא סטרא מינה, ויתעבר מעולם, כדי יתカリ אחד ודאי, דלא יהא בהדרה שוטפו וידבקו אחריא, כמה דעת אמר (זכריה י) ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד, באתגליא בהדריא, ולא בלחישו, ולא ברזא.

ועל דא, אנו מיחדים לה מהויא סטרא אחריא, במאן דזמין לאחריא למיהו סheid דיליה. בגין דדא איהו סheid דילז, וסטרא אחריא לאו איהו סheid לא גבן. וכדין איהי אתפירות מהויא סטרא. בגין דאתה, אנו מעליין לה לחופה לנבי בעלה, מלכא עלה, בכלל רעותא וכונא דלבא, ועל דא איהו אחד.

בשעה דאייה אתה בעוליימטה, ובעת לאתפראש מאטרא אחריא, לא אתה, אלא במאן דזידמנת למחמי ביקרה דמלכא ולא יתר, והבי מקריזי דיזידמנון למחמי ביקרה דמלכא. כמה דעת אמר (שיר השירים י) צאננה וריאנה בנות ציון במלך שלמה, פוקו למחמי ביקרה דמלכא, כדי סטרא אהיר לא ניחא ליה למחמי, ואתפרש מינה. בגין דאתה, כל איןון שפישאה, עילין לה לחופה בהדי מלכא עלה, בלחישו ברזא. דאלמלא לא או הבי, לא יתפרש מינה והוא סטרא אחריא ויתערכ חדורותא. אבל בזמנא דאתה, דיתפרש מינה ההיא סטרא אחריא, כדי ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. בגין דעאלת לחופה, ואיהי בהדי מלכא. עלה, כדי איןון מתערין חדור דימינא ישמאלא, כמה דעת אמר (דברים י) ואהבת את יי' אלהיך בכל לבך וג�. והוא אם שמו וגו'. בלא דחילו כלל, זהה סטרא אחריא לא יתפרק תפן, ולית ליה רשות.